

Beste Niños Donateur,

Niet alleen is deze nieuwsbrief een afsluiting van 2005 met alles wat er de afgelopen periode gebeurd is, trieste, emotionele, blijde, ongelukkige, onverwachte en gelukkige momenten, maar ook willen we u graag informeren over onze nieuwe plannen/projecten voor 2006.

Er zijn helaas veel trieste dingen gebeurd de afgelopen periode. Het overlijden van Oscar, een van onze jongetjes uit een van de kinderrestaurants, waarvan de doodsoorzaak waarschijnlijk nooit echt aan het licht zal komen. Maar zeker ook de ziekte van Marleny, een van onze meisjes uit een van de kinderrestaurants, met een bijna dodelijke afloop.

In ons eigen gezin hebben er ook grote veranderingen plaatsgevonden. Over ons, Titus en Jolanda, willen we ook ontwikkelingen delen met onze donateurs. Verderop in de nieuwsbrief daarover meer.

Maar gelukkig zijn er ook heel veel positieve dingen gebeurd.

We hebben Sinterklaas op bezoek gehad die na het 487ste kind op schoot te hebben gehad bijna niet meer kon praten. Ook zijn alle 500 kinderen op bezoek geweest bij de tandarts wat een minder groot feest was dan Sinterklaas, maar uiteraard ook moest gebeuren.

Met onze eigen jongens gaat het gelukkig goed. Amilcar is inmiddels 18 geworden en gaat in januari zelfstandig wonen. Zijn middelbare school heeft hij succesvol afgerond en hij gaat nu binnenhuisarchitectuur studeren. Amilcar woont al 9 jaar bij ons en is een van de rustigste en stabielste van onze jongens. Brengt veel gemengde gevoelens met zich mee om hem de deur uit te zien gaan. Aan de ene kant natuurlijk prima en goed voor zijn ontwikkeling, maar aan de andere kant, zoals alle ouders natuurlijk hebben, ongerustheid of het allemaal wel goed zal gaan. Ook twijfelt hij over zijn studierichting, maar ook dat hoort er allemaal een beetje bij.

Het gezin zal in januari dus nog maar uit 5 thuiswonende kinderen bestaan, Wilbert (15), Jose (15), Oscar (12), Panay (5) en Toulouse (3). Voor Jolanda heel goed te doen aangezien dat er natuurlijk jarenlang 14 zijn geweest.

Ons Niños-voetbalteam is dit jaar 3de geworden in de kampioenschappen waar we natuurlijk wederom heel trots op zijn. Zeker als je bedenkt hoe ons team begonnen is. Gewoon straatjongetjes die nog nooit op een voetbalclub hadden gezeten, maar door hun enorme motivatie in ons team terecht zijn gekomen. Na veel trainen zijn we opgeklommen tot een van de meest gerespecteerde jeugdteams van Cuzco. We spelen tegen de beste teams, die meestal afkomstig zijn van dure privéscholen, en winnen bijna alles. Onze trainers zijn inmiddels beroemd en heel regelmatig staan we in de plaatselijke voetbalkrant op de voorpagina. Naar aanleiding daarvan kwamen onze trainers op het idee een eigen voetbalclub te beginnen. Inmiddels zijn alle plannen klaar en hebben we (bijna) een terrein gekocht voor onze eigen voetbalclub die we FC-NINOS gaan noemen. Naast de voetbalclub gaan we ook weer een nieuw kinderrestaurant bouwen aangezien dat heel erg nodig is in het dorpje waar we de voetbalclub gaan beginnen. In dit kinderrestaurant zal er plaats zijn voor 125 nieuwe kinderen.

Doordat we op zoek zijn gegaan naar een terrein voor de voetbalclub/kinderrestaurant zijn we per toeval aangelopen tegen een prachtig terrein van 9000 vierkante meter waar we een andere bestemming voor hebben bedacht. We hebben het terrein inmiddels gekocht en zijn

al druk met de bouw bezig van vakantiehuisjes en receptie c.q. restaurant voor hotelgasten. Zoals altijd proberen we de uitgaven en inkomsten zoveel mogelijk in balans te houden dus werd het nu ook weer tijd voor het genereren van inkomsten, om niet alleen van donaties afhankelijk te zijn. Als alles straks af is hebben we dan in totaal 625 kinderen over de vloer en u begrijpt natuurlijk wel dat de kosten daarvan niet mis zijn. Zoals altijd kiezen we voor kwaliteit in plaats van kwantiteit en dat betekent in ons geval dat we de kinderen naast heel veel liefde en aandacht ook een plek willen geven waar ze heel goed te eten krijgen, waar een warme douche is, huiswerkbegeleiding gegeven wordt, waar ze naar de tandarts en dokter gaan, uitstapjes maken en een cadeautje krijgen als ze jarig zijn. Al deze dingen zijn helaas zeer kostbaar, maar toch kiezen we er voor om daadwerkelijk de levensstandaard van al onze kinderen te verhogen om ze daarmee hopelijk tot andere inzichten te kunnen brengen waar ze mogelijk de rest van hun leven iets aan hebben.

Lees mee in deze nieuwsbrief hoe wij dat allemaal proberen te bewerkstelligen en over alle andere dingen die er gebeurd zijn en staan te gebeuren in de toekomst.

.....SINTERKLAAS IN PERU

Vicky, een van onze oudste medewerksters, kwam met het idee om dit jaar Sinterklaas te vieren met onze 500 kinderen. Van Jolanda kende ze het hele verhaal over Sinterklaas en vond dat eigenlijk veel leuker dan de Kerstman voor onze kinderen. Na overleg met de medewerkers die dicht bij onze kinderen staan hebben we besloten om het te vieren.

De opdracht die de medewerkers hadden meegekregen was om over elk kind een klein persoonlijk verhaaltje te schrijven zodat Sinterklaas niet alleen maar pakjes zou uitdelen, maar ook daadwerkelijk een gesprekje met ieder kind kon voeren voor het cadeautje te geven. Natuurlijk een enorme klus met 500 kinderen om al die verhaaltjes op te schrijven, maar iedereen vond dat dat wel essentieel was.

Aangezien we in de bergen wonen konden we Sinterklaas natuurlijk niet met de boot laten binnenkomen dus hadden we bedacht dat onze Sint met een grote vrachtauto vol cadeautjes aan zou komen. Onze architect gevraagd om voor Sinterklaas te spelen en een neefje van een van onze medewerkers wilde wel zwarte Piet spelen. Aangezien onze gymzaal wel groot is, maar niet groot genoeg om een leuk feest voor 500 kinderen in te organiseren hebben we het schoolplein geleend van onze burens die dat geen enkel probleem vonden. Op zaterdag zijn er sowieso geen leerlingen dus allemaal perfect.

Op zaterdag 3 december was het eindelijk zover. Onze Sinterklaas had eerst nog wat Nederlands ingestudeerd om alles heel echt te laten lijken. We hebben maar verteld dat onze Sinterklaas een kindervriend was uit Nederland aangezien dat voor de kinderen beter te begrijpen was dan Spanje. Toen de Sint dan ook binnenkwam en de kinderen netjes in het Nederlands gedag zei met "Goedemorgen kinderen" waren de kinderen pas echt verbaasd. Toen Jolanda de Sint meerdere malen had gecorrigeerd en gezegd dat deze kinderen echt geen Nederlands konden verstaan en hij echt over moest gaan op Spaans, werd er flink ge-

giegeld en was meteen het ijs gebroken. Natuurlijk waren de kinderen vooral ook onder de indruk van de vrachtwagen vol cadeautjes.

De allerkleinsten werden eerst bij de Sint geroepen. Super verlegen en met ingehouden adem luisterden ze naar het verhaaltje en konden werkelijk niet geloven dat de Sint echt wist wat hun lievelingseten was, waar ze het liefst mee speelden, over een ruzie met een vriendje of de goede en slechte cijfers die ze op school hadden gehaald. Zelfs de grote kinderen waren onder de indruk, maar twijfelde natuurlijk wel over het verhaal dat Jolanda over Sinterklaas verteld had. De oudere meisjes, die nog maar een paar maanden bij ons zullen blijven aangezien ze naar de middelbare school gaan, hebben we een dagboek gegeven. Jolanda heeft voor elk meisje, 48 om precies te zijn, een beginverhaaltje in de boekjes geschreven met vooral de boodschap tussen de regels door dat zo'n boekje je echt kan helpen als je tussen de 12 en 16 jaar bent om jezelf beter te begrijpen. De meisjes waren er heel gelukkig mee.

De Sint was om 09.00 uur 's morgens begonnen en het laatste kind zat om 16.20 uur bij de Sint op schoot. We hadden het qua tijd niet helemaal goed ingeschat en onze arme Sint Javier kon bijna geen woord meer uitbrengen tegen het einde. Javier was in het begin best een beetje zenuwachtig. Hij heeft zelf een totaal andere achtergrond dan onze kinderen en had geen idee wat hem te wachten stond. Hij had ons ook gevraagd of zijn eigen dochters ook mochten langskomen om te kunnen zien hoe blij deze kinderen nog wel zijn met kleine cadeautjes en een beetje aandacht. Zowel Javier als zijn dochters waren zeer onder de indruk en Javier vertelde ons na afloop dat hij volgend jaar absoluut weer van de partij wil zijn en dat hij de blije gezichtjes van onze kinderen niet snel zal vergeten.

.....**OVERLIJDEN VAN OSCAR**

In de nacht van 22 op 23 november is Oscar overleden. Oscar was een van onze kinderen uit het kinderrestaurant in calle Fierro. Oscar is 10 jaar geworden.

De doodsoorzaak is ons niet duidelijk geworden aangezien er een politieonderzoek is ingesteld waar wij in eerste instantie informatie over kregen aangezien er verdenking was van vergiftiging. Maar de dag na het onderzoek mochten de ouders Oscar mee naar huis nemen om hem te kunnen begraven. We hebben nog geprobeerd uit te zoeken wat er werkelijk aan de hand was maar kregen geen enkele informatie meer los. Wij hadden zelf ook al enige tijd verdenking van ernstige mishandeling maar Oscar wilde nooit praten over zijn verwondingen en zei alleen maar dat hij gevallen was of een ongelukje had gehad.

We zijn naar het huis gegaan waar Oscar lag opgebaard. De familie van Oscar woont bijna in het laatste huisje van de berg en zijn extreem arm. De vader van Oscar was met oude stukjes hout een kistje in elkaar aan het timmeren voor zijn zoon. Uiteraard konden we dit niet aanzien en hebben een kistje gekocht en thuis laten bezorgen. De hele dag en nacht hebben de ouders en broertjes en zusjes in quechua liederen gezongen naast de kist. Op vrijdag hebben we Oscar met al onze kinderen begraven. Een enorme lange rij van kinderen en medewerkers die we allemaal een rode anjer hebben gegeven om afscheid te kunnen nemen van Oscar. De armenbegraafplaats is een prachtige plek heel hoog in de bergen waar bij overlijden van iemand nooit echt veel mensen komen. We hadden dan ook een enorm bekijks met onze kinderen, heel ontroerend. De vader heeft zelf het graf gegraven en na een gebed en een lied hebben we met elkaar met een schop het graf gesloten.

Oscar was een heel teruggetrokken jongetje dat je nauwelijks zou opmerken mocht het niet dat hij toevallig ook een van onze spelers in ons Niños-voetbalteam was.

Wij allemaal uiteraard, maar zeker de leden van zijn team zullen hem heel erg missen.

Voor ons was het niet de eerste keer een begrafenis mee te maken in Cuzco maar wel de eerste op deze manier, zo simpel en daardoor zo natuurlijk, heel erg indrukwekkend vooral ook om te zien hoe de ouders hiermee omgingen. Bijna niet voor te stellen om zelf letterlijk je eigen kind te begraven inclusief het graf openen en sluiten. Het vreselijke verdriet dat te voelen was op kilometers afstand en aan de andere kant de enorme kracht van de ouders om alles goed af te sluiten op een zo waardig mogelijke manier.

Uiteraard hebben we geholpen waar we konden door bijvoorbeeld de auto te betalen die de kist heeft opgehaald uit het huis van Oscar. Dat ophalen was niet eenvoudig aangezien de auto alleen maar tot onderaan de berg kon komen en de vader met familie de kist naar beneden moest dragen wat toch ook zeker een half uur lopen is.

Als we dit niet hadden gedaan hadden de ouders zeker 5 uur met kist moeten lopen naar de begraafplaats.

Nog steeds zijn we allemaal erg onder de indruk ook omdat het verhaal over de doodsoorzaak heel waarschijnlijk nooit opgehelderd zal worden. In Peru is het helaas mogelijk om dingen in de doofpot te stoppen. Het enige dat we nog kunnen hopen is dat dit niet het geval is geweest en Oscar aan een natuurlijke dood is overleden.

.....**MARLENY**

Marleny is een heel klein sprietig meisje van 7 jaar uit een van onze kinderrestaurants. We wisten van onze doctora dat Marleny haar weerstand lager was dan gemiddeld aangezien ze vaker ziek was en ook dat ze heel regelmatig een bloedneus had. Omdat Marleny al 5 dagen niet naar ons restaurant was gekomen kwamen we er bij navraag aan een vriendinnetje achter dat Marleny al 3 dagen in het ziekenhuis lag waar ze met spoed naartoe was gebracht.

Eerst hebben we haar moeder opgezocht die totaal in paniek vertelde dat Marleny op sterven lag. Haar verhaal was dat Marleny maar bleef bloeden en dat dat niet meer te stoppen was. Een verpleegster had haar die ochtend aangeraden afscheid van Marleny te nemen omdat ze aan het wegzakken was en er niets meer aan gedaan kon worden.

Gelukkig hebben we in het ziekenhuis waar Marleny was opgenomen goede contacten en hebben direct actie ondernomen. Carlos onze bevriende arts die in dat ziekenhuis werkt heeft ons precies verteld wat er met Marleny aan de hand was. Marleny heeft een zeer zeldzame weerstandsziekte die nauwelijks te behandelen is. Het probleem op dat moment was dat ze niet of nauwelijks op de medicijnen reageerde die ze toen kreeg en de moeder geen geld had om betere medicijnen te kopen. Uiteraard hebben wij meteen voor de andere medicijnen gezorgd, maar de situatie van Marleny was inderdaad zeer verontrustend. Het bloeden van haar neus wilde niet stoppen en Marleny was zo verzwakt en afgefallen dat ze steeds half in coma raakte. Praten ging ook bijna niet meer en haar moeder vertelde dat het enige waar Marleny nog op reageerde was als ze tegen haar dochtertje vertelde over ons kinderrestaurant, dat als ze weer op zou knappen ze weer naar ons toe zou kunnen gaan. Gelukkig reageerde Marleny uiteindelijk wel op de nieuwe medicijnen en heel langzaam is ze er weer bovenop gekomen. Inmiddels komt Marleny gelukkig weer elke dag bij ons eten en gaat het goed met haar. Wel heeft ze nog steeds de medicijnen nodig, maar dat is al minder aan het worden. Nog heel vaak vertelt ze ons hoe erg het was niet meer elke dag naar ons toe te kunnen komen en hoe de gedachten van weer terug te kunnen naar het kinderrestaurant haar enige manier was om tegen haar ziekte te vechten en niet weg te zakken.

Dit verhaal laat ons uiteraard wederom zien hoe ontzettend belangrijk ons kinderrestaurant voor de kinderen is. Gelukkig komt dat niet alleen tot uiting in zo'n extreme situatie als bij Marleny, maar ook als we gewoon elke dag om ons heen kijken en zien hoe ongedwongen en blij de kinderen zijn die bij ons komen en bijna niet de deur uit te krijgen zijn als het tijd is

om te sluiten. Bij de medewerkers onderling zie je ook vaak de blikken van ontroering heen en weer gaan als de kinderen weer spontaan voor een omhelzing naar de keuken komen om te zeggen dat het eten weer zo lekker was die dag.

.....**FIDEL**
Fidel is een jongetje uit ons kinderrestaurant in Ccoripata dat we de afgelopen maanden extra hebben geholpen. We hebben naast ons kinderrestaurantprogramma ook een apart programma dat we het 'individuele hulpprogramma' noemen. Dit programma wordt voor het grootste gedeelte gedaan door Vicky, een van onze oudste medewerksters (meer dan 7 jaar bij ons in dienst) en tevens gepensioneerd lerares. Met dit programma helpen we kinderen die werkelijk onder hele erbarmelijke omstandigheden wonen en leven. De hulp varieert per kind en omstandigheid. Het varieert van het kopen/betalen van schoolgeld, schoolboeken, schoolmaterialen, uniform, huur woonruimte, voedselpakket, kleding, medicijnen, ziekenhuisonderzoeken, of alles wat op dat moment noodzakelijk is en waar werkelijk niemand de kosten van zou kunnen vergoeden. Dit gaat uiteraard alleen om de meest urgente gevallen en telt zeker niet voor alle kinderen.

In het geval van Fidel was het nodig om een onderzoek in te stellen naar zijn ontwikkelingsniveau. Fidel gaat dit jaar voor de derde keer de 1ste klas lagere school doen en hoort nog steeds bij de slechtste van de klas. Zijn moeder kwam volledig wanhopig bij ons langs om hulp te vragen aangezien de school Fidel niet meer wil toelaten het komende schooljaar. Het schooljaar in Peru loopt van april t/m half december. De moeder van Fidel wist niet meer wat ze met hem aan moest. Ze vertelde ons alles al geprobeerd te hebben, vooral heel hard straffen, maar niets had als resultaat dat Fidel beter zijn best ging doen op school. Na 2 dagen achter elkaar getest te zijn door Olga, onze buurvrouw en tevens therapeute kregen we te horen dat Fidel zijn ontwikkelingsniveau op dat van een kind van vier jaar oud zat ongeveer. Hij is 8 jaar, dus een enorme achterstand. Maar niet alleen dit kwam eruit maar ook dat zijn hele familie hem zo enorm op zijn huid zat en dat hij het gevoel had totaal niets voor niemand waard te zijn en het liefst zou verdwijnen voor altijd. De enige mensen die volgens hem van hem hielden waren wij in het kinderrestaurant en zijn hondje. Als hij naar huis ging was het enige gelukkige moment als zijn hondje tegen hem aansprong bij aankomst, maar dat dat moment snel voorbij was en daarna het dagelijkse drama begon met zijn moeder en broers die hem alleen maar steeds vertelden hoe ontzettend dom en nutteloos hij was.

Inmiddels hebben we de moeder gesproken en uitgelegd dat dat nooit zal werken en sterker nog dat dat Fidel zijn niveau alleen maar nog meer zal verlagen. De moeder is zich er nu van bewust dat er iets anders met haar zoon aan de hand is en probeert hem nu liefdevoller op te vangen en te steunen wat Fidel natuurlijk ontzettend nodig heeft. Wij aan onze kant gaan Fidel apart begeleiden door hem de komende vakantiemaanden, op advies van de therapeute, een kleuterschool begeleidingsprogramma te geven waardoor hij in ieder geval goed voorbereid de eerste klas lagere school opnieuw gaat doen. Ook hebben we hem overgeplaatst naar een andere school. Op deze school hebben wij hele goede contacten die Fidel veel beter gaan helpen. Hopelijk gaat hij zo toch beetje bij beetje vooruit en kan hij toch 'normal' onderwijs blijven volgen. Helaas is het speciale onderwijs, in ieder geval de goede scholen, niet te betalen voor een familie zoals die van Fidel. Gelukkig kunnen we toch iets doen ook voor kinderen als Fidel.

.....**EIGENLIJK PRIVÉ**
In de vorige nieuwsbrief hadden we er al over kunnen praten. Echter, het was toen te vers. we hebben toen besloten om nog even te wachten. Wij, Titus en ik zijn uit elkaar gegaan. Titus woont inmiddels zo'n 8 maanden in Nederland. Heel moeilijk om dit met onze donateurs te delen, maar toch. Uw steun en betrokkenheid vragen van ons eerlijkheid, ook als het gaat om zaken die ons heel diep raken. Voor Titus was het steeds moeilijker om zijn levens-

bestemming in Cuzco te vinden. Dat is heel begrijpelijk. Titus had voor hij 8 jaar geleden naar Cuzco vertrok zijn eigen communicatiebureau in Nederland. Daarnaast is Titus als kunstschilder graag in een omgeving die hem inspireert.

Acht jaar heeft Titus alles gegeven voor het project. Hij heeft veel bijgedragen aan alles wat er nu staat. Hoe zeer dit ons samen heeft gemotiveerd, hoezeer we ook in liefde aan 500 kinderen een perspectief hebben willen en kunnen geven en als partners onze twee 'eigen meisjes' hebben gekregen, toch blijkt onze bestemming niet op hetzelfde spoor te liggen. En daarmee hebben we samen voor de ingrijpende beslissing gestaan om uit elkaar te gaan. Voor Titus hartverscheurend omdat terug gaan naar Nederland en het opbouwen van een nieuw bestaan afscheid betekent van 500 kinderen uit de kinderrestaurants, afscheid van onze jongens en afscheid van onze beide dochters. Voor mij het verdriet van het verlies van je levenspartner en de opdracht om alleen verder te gaan op de weg waarvan je dacht hem samen te gaan. Dat vraagt van ons beiden kracht om dwars door ons eigen verdriet heen te blijven staan voor onze eigen bestemming. Voor mij betekent dat hier in Cuzco staan voor inmiddels 650 kinderen naast mijn eigen meisjes en de jongens. Voor Titus het opbouwen van een eigen bestaan in combinatie met het vasthouden van de band met Panay en Toulouse, onze twee meisjes. Uiteraard komt Titus regelmatig naar Cuzco om met de kinderen deze band vast te houden. Daarnaast overbrugt internet en de telefoon gelukkig de halve wereld.

Toch, hoe moeilijk ook, we willen deze intieme situatie met onze donateurs delen. Weet in elk geval dat we er beiden heel integer mee omgaan, dat we er nog lang niet uit zijn, dat het voor Titus nog een onoplosbare hartverscheurende puzzel is om zijn binding met Nederland en de Nederlandse cultuur te combineren met zijn diepe liefde voor de kinderen. Al met al: We gaan door! Titus met het oppakken van zijn leven in Nederland en ik met blijven gaan voor de kinderen in Cuzco. Daarbij weet ik mij gesteund door het fantastische team van medewerkers. Ik sta er waarachtig niet alleen voor!

Aan onze trouwe donateurs willen we op het hart drukken dat het diepe verdriet van onze scheiding uiteindelijk op een goede en waardige manier zal worden verwerkt. En één ding: 650 kinderen in Cuzco kunnen op ons blijven rekenen!

.....**NIJWE PROJECTEN**

De bedoeling voor 2006 is niet 1 maar meteen 3 nieuwe projecten te starten. De reden dat het er meteen 3 zijn is omdat we het deze keer niet in Cuzco willen gaan doen, maar in Huasao. Huasao is een dorpje dat vanaf Cuzco een half uurtje rijden is en heel mooi verscholen ligt tegen de bergen aan. De bedoeling was eerst alleen een voetbalclub maar toen we terreinen gingen bekijken en de omstandigheden zagen waaronder veel kinderen daar leven hebben we besloten om veel meer in die omgeving te gaan doen, er moest ook een nieuw kinderrestaurant komen. De terreinen in de omgeving van Huasao zijn velen malen goedkoper dan in Cuzco, om die reden zijn we buiten Cuzco gaan zoeken.

Aangezien de omgeving in Huasao echt adembenemend mooi is ontstond ook het idee van de vakantiehuisjes. Dit ook omdat een nieuw kinderrestaurant weer veel extra kosten met zich mee zal brengen en we dus een manier moeten vinden om inkomsten te genereren. Zoals altijd bij ons als er eenmaal een idee gevormd is, zijn we niet meer te stoppen en binnen 2 dagen stonden alle nieuwe plannen op papier. Een week later hebben we een terrein gekocht van 9000 vierkante meter en inmiddels zijn we alweer 2 maanden aan het bouwen. Lees hieronder over onze plannen om 3 nieuwe projecten in 2006 te gaan realiseren.

.....**FC-NIÑOS**

Het idee kwam bij onze twee sportleraren vandaan, een eigen voetbalclub!!

In eerdere nieuwsbrieven hebben we al vaker heel trots over ons Niños-voetbalteam gesproken en nog steeds zijn we een van de populairste jeugdteams van Cuzco. Heel regel-

matig staan onze jongens op de voorpagina van de plaatselijke voetbalkrant en zijn inmiddels wereldberoemd geworden in heel Cuzco. Nooit ontbreekt er een spelertje tijdens de trainingen en we winnen dan ook de meeste wedstrijden. Cienciano is de club uit Cuzco en de grote voorbeelden voor onze jongens. Laatst was het Cienciano-team op de televisie te zien tijdens een training. De spelers trinden zonder shirts en meteen de dag erna werden bij ons ook de shirts uit gedaan omdat dat beter was volgens onze jongens aangezien Cienciano ook veel wedstrijden wint door deze nieuwe trainingstechniek. Vorig jaar zijn we 4de geworden en dit jaar 3de in de school/clubkampioenschappen.

De bedoeling van onze voetbalclub is vooral om kinderen te mengen met verschillende achtergronden. Arme en rijke kinderen gaan gewoon met elkaar voetballen. Onze jongens hoeven geen maandcontributie te betalen, maar de leden waarvan de ouders het wel kunnen betalen, betalen wel. De kinderen die bij ons in het restaurant komen hebben nog nooit op een club gezeten aangezien dat gewoon niet te betalen is en bovendien zullen ze in de betere clubs ook niet geaccepteerd worden. Wij denken dat onze club zeker een succes zal gaan worden ook omdat onze trainers niet alleen officieel gediplomeerde jeugdtrainers zijn, maar ook inmiddels bekend zijn geworden doordat ons team zo ontzettend goed speelt.

Op dit moment zijn we over een terrein aan het onderhandelen wat bijna zeker door zal gaan. Hopelijk kunnen we u in de volgende nieuwsbrief melden dat dat ook daadwerkelijk door is gegaan en ook hopen we dat we genoeg geld bij elkaar kunnen krijgen om ook daadwerkelijk meteen de club te realiseren.

.....5DE KINDERRESTAURANT

Aangezien we meerdere malen in Huasao aan het zoeken zijn geweest naar een geschikt terrein voor onze voetbalclub kwamen we in aanraking met de dorpsbewoners en dan vooral met de kinderen, die nu eenmaal altijd heel makkelijk contact maken. Meteen viel ons op dat de meeste kinderen nauwelijks kleren hadden en een heel aantal behoorlijk ondervoed waren. Zeker de kinderen die niet in Huasao zelf wonen maar in de comunidades (kleine woongemeenschappen) in de bergen boven Huasao zijn er behoorlijk slecht aan toe. Het idee van een nieuw kinderrestaurant was dan ook bijna voor de hand liggend.

In het nieuwe kinderrestaurant willen we straks tussen de 100 en 125 kinderen plaatsen. Het enige verschil met onze andere 4 kinderrestaurants is de indeling en de openingstijden. In de huidige restaurants hebben we 2 groepen, 65 kinderen in de ochtendgroep en 65 in de middaggroep per kinderrestaurant. De kinderen in Cuzco gaan namelijk of 's morgens naar school of alleen 's middags. In Huasao gaan de kinderen alleen 's morgens naar school dus hebben we 's middags alle kinderen in een keer. De groep is dus veel groter, 100 tot 125 kinderen, en daardoor zullen we ook het restaurant groter moeten bouwen en meer begeleidingspersoneel aan moeten nemen.

De selectie zal ook moeilijk zijn aangezien de nood heel groot is en we alleen maar plaats hebben voor 100 à 125 kinderen. Wat we altijd doen is echt bij de kinderen thuis gaan kijken om te zien onder welke omstandigheden ze leven om zodoende een selectie te krijgen die alleen bestaat uit kinderen die onze hulp daadwerkelijk het meest nodig hebben. Zal deze keer voor onze medewerkers niet mee vallen aangezien er in de bergen van Huasao geen wegen zijn en heel veel kinderen heel hoog in de bergen wonen, soms wel anderhalf uur klimmen. Aangezien we altijd optimistisch denken en hopen dat we genoeg donaties bij elkaar krijgen om niet alleen het terrein te kunnen kopen maar ook het kinderrestaurant te gaan bouwen zijn we al aan het loten wie de kinderen thuis gaat bezoeken.

Hopelijk kunnen we u in onze volgende nieuwsbrief melden dat we aan het selecteren zijn.

.....**VAKANTIEHUISJES EN PAARDRIJDEN**

Natuurlijk hebben we altijd genoeg ideeën om meer kinderen te kunnen helpen maar uiteraard komen daarmee ook altijd de enorme kosten om de hoek kijken. Het is voor ons altijd heel belangrijk geweest om ook zelf inkomsten te generen, zoals met onze twee hotels, en niet alleen afhankelijk te zijn van donaties. Met onze nieuwe plannen voor de voetbalclub en 5de kinderrestaurant werd die balans wel erg scheef en werd het tijd om ook de inkomstenkant veiliger te stellen. Gelukkig hebben we hele trouwe donateurs, maar van donaties alleen kunnen we onmogelijk alles laten draaien. De kosten met straks 625 monden te voeden en een voetbalclub, naast alle andere individuele projecten en niet te vergeten onze 3 gezinnen, zijn van een dusdanige omvang dat het gewoonweg onmogelijk is alles zonder extra donateurs/donaties en een extra inkomstenbron zoals een nieuw hotel bijvoorbeeld te kunnen financieren. Er moest dus een nieuw idee bedacht worden om inkomsten te genere-

ren.
Het idee van de vakantiehuisjes was dus de volgende logische stap.

Huasao is een redelijk bekend dorpje omdat het namelijk het waarzeggersdorp is. De inwoners van het dorpje bestaan dan ook voor een groot gedeelte uit waarzeggers. De bergen achter Huasao zijn beroemd om de energie die ze geven en alle waarzeggers en curanderos (geneesmeesters) gaan daar heel vroeg in de ochtend vaak mediteren om nieuwe energie op te doen. In de straatjes van het dorp zie je dan ook overal bor-

den hangen waarop is te lezen dat er in een bepaald huisje een Curandero woont. Veel mensen, zelfs van ver buiten Cuzco, komen naar het dorp om zich te laten genezen, maar ook om hun toekomst te laten voorspellen. Dat voorspellen gaat met coca-bladeren. In de bladeren leest de waarzegger je toekomst of vertelt je waar je lichamelijke klachten of emotionele problemen zitten. Toen we aan het onderhandelen waren over het terrein voor de vakantiehuisjes en nog geen akkoord hadden, zijn we naar een waarzegger gegaan om te kijken wat eruit zou komen. Hij vertelde ons meteen dat we de volgende dag tot een akkoord zouden komen en dat de prijs maar een heel klein beetje hoger uit zou komen dan dat wij in gedachten hadden. Dat is grappig genoeg uitgekomen, de volgende dag kwamen we tot een akkoord en de vierkante meter prijs kwam op 25 cent hoger uit uiteindelijk. Uiteraard hebben we er erg om moeten lachen.

In het gebergte rond Huasao zijn prachtige plekken te bezoeken en vele oude Inca-ruïnes. Dit kan te voet, maar is naar onze mening nog veel leuker te paard. Paardrijden in de omgeving van Huasao is enorm spectaculair. Te paard door de Andes geeft je echt het gevoel alsof je in een oude indianenfilm terecht bent gekomen. In een totale stilte van de natuur, uitzicht over het enorme gebergte en alleen het geluid van de paardenhoeven is werkelijk adembenemend.

Het is mogelijk om uren en uren paard te rijden zonder ook maar iemand tegen te komen, werkelijk magisch. Dus naast de vakantiehuisjes hebben we ook besloten om paarden te gaan houden. Twee hebben we er al gekocht en op dit moment zijn Jolanda en haar jongens routes aan het ontdekken waar straks touristen naar toe kunnen gaan. De bedoeling is om verschillende pakketten aan te bieden. Zelfs kamperen met de paarden is een optie. De vakantiehuisjes worden gebouwd met alleen maar materialen uit de omgeving zoals adobe (aangestampde kleiblokken), hout, natuursteen en rieten daken. We beginnen met 6 huisjes,

die hopelijk eind januari 2006 af zijn aangezien er gewoon niet genoeg geld is om alle huisjes af te bouwen. In totaal is er plaats voor 14 huisjes.

.....**KERSTVAKANTIE MET ONZE KINDEREN**
Jolanda heeft besloten om dit jaar Kerst samen met de andere 2 adoptiegezinnen te vieren aan de kust. Een enorme onderneming maar dikke pret voor alle betrokkenen. Vooral de jongens van Jolanda kunnen hun emoties nauwelijks in bedwang houden, wie wil er nou niet met 24 meisjes tussen de 10 en 18 jaar op vakantie als je zelf ook in die leeftijdsgroep zit. Met name Wilbert was nogal zenuwachtig, merkte Jolanda, nadat ze haar jongens verteld had over de vakantieplannen voor de Kerst. Een paar dagen later vertelde Wilbert het geheim dat hij al een tijdje deelde met een van de meisjes van de meisjeshuizen, ze hebben namelijk al een maand verkering. U hoort van ons hoe deze vakantie verlopen is in onze volgende nieuwsbrief.

.....**ONS NIÑOS-TEAM IN NEDERLAND**
Niet echt onze gewoonte maar deze keer willen we het toch doen. Een apart bedankje aan onze mensen in Nederland voor alle inzet het afgelopen jaar.
Lyd, Jan, Jan, Hans, Cilia & Titia, jullie zijn echt goud waard. Er zijn eigenlijk geen woorden voor om jullie te bedanken voor al jullie inzet en vooral emotionele steun het afgelopen jaar. **BEDANKT!!!** Namens ons allemaal vanuit Peru.

.....**MUCHAS GRACIAS!!!!**
Als laatste willen we uiteraard ook u allen ontzettend bedanken voor alle steun en inspanning in vele gevallen en voor alle giften die wij hebben mogen ontvangen in 2005. Hopelijk kunnen we op u blijven rekenen ook in 2006. Wij van onze kant gaan er met heel veel nieuwe energie weer alles aan doen om ook in 2006 al onze kinderen een klein beetje gelukkiger te maken.
Namens Jolanda, alle medewerkers en natuurlijk vooral namens al onze kinderen:

Gezellige kerstdagen en een heel gelukkig 2006 !!!!

Jolanda van den Berg / Cuzco – december 2005

.....**VRIENDEN VAN NIÑOS**
In het afgelopen jaar hebben we als ambassadeurs namens Jolanda (of de Stichting NUP) talrijke presentaties of informatie over het project mogen geven. Jubilea, verjaardagen, spontane schoolinzamelingen of sportactiviteiten waren aanleiding om geld in te zamelen voor ons project. Via deze bijdrage aan de nieuwsbrief van december 2005 willen we namens de Stichting een ieder, die zich voor ons project heeft ingezet, heel hartelijk danken. Er was altijd een bijzondere ervaring, als wij met de diverse initiatiefnemer(st)ers in contact kwamen.
Mede door die ervaringen van hartelijkheid, zijn wij van mening, dat we samen als donateurs een bijzondere Niños-familie vormen, die Jolanda voor de volle honderd procent in haar daden ondersteunt.
Een ieder kan daarom tussentijds voor nadere informatie contact opnemen met een van de volgende ambassadeurs. Juist die betrokkenheid van ons als Niños-familie geeft Jolanda veel steun.
Wij wensen u goede feestdagen en een voorspoedig 2006 toe. Wij hopen, dat het nieuwe jaar ons uitnodigt voor veel presentaties en inzamelingen.

Tenslotte weet u het >>> de volledige schenking gaat naar de verzorging van de zwerfkinde-
ren. Een strijkstok komt niet in onze vocabulaire voor!!

Voor nadere informatie kunt u contact opnemen met :

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06-22106657
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur) of 06-21206247

.....**ADRES- EN OVERIGE GEGEVENS SECRETARIAAT**

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089
Bankrekening: 43 99 71 365
E-mail: l.vastmans@avop.nl
Website: www.ninoshotel.com

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code:
NL62ABN0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.

Ook het secretariaat en alle mensen van AVOP (sponsor van
het Niños-secretariaat) wenst alle donateurs hele fijne feest-
dagen en voor 2006 alvast veel geluk, gezelligheid en gezondheid!